

Peringskiöld: **hirmuþr**, Hermelin och Brate: **hermuþr**.

Om namnet Härmod se *ANF* 49 (1933), s. 87. Tolkningen av **al** som (ack.) *Hall* är givetvis mycket osäker. Detta namn är annars icke belagt i Sverige under vikingatiden. I medeltida källor finnes ett belägg, från Dalarne. I Norge är det »föga brukligt», däremot »synnerligen vanligt på Island allt ifrån landnamstiden» (Lind).

185. Ärnäs, Kärnbo sn, Selebo hd.

Pl. 7: B 742.

Litteratur: B 742, L 929. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F 1 5:2 och Mon. Sud.

Avbildningar: Ransakningarna (enkel teckning); Peringskiöld a. a. (och B 742).

Enligt *Ransakningarna* fanns en sten med runinskrift »wijdh förstudören i Kernbo prästegårdh»; avbildningen ger vid handen, att det blott var ett stycke av en runsten. Peringskiöld fann den i »Kärnbo Prästegårds Förstugu tröskel». Den har sedermera förkommit.

Inskrift:

× × × **ui** **lbi** × **þaim** × - - - -

186. Ärnäs, Kärnbo sn, Selebo hd.

Pl. 7: B 741.

Litteratur: B 741, L 930. J. Peringskiöld, F 1 5:2 och Mon. Sud.

Liksom Sö 185 ett mindre fragment, som dock ej kan ha tillhört samma runsten. Numera förkommet.

Inskrift:

lauk · ta

187. Harby, Toresunds sn, Selebo hd.

Pl. 90. Pl. 7: B 734.

Litteratur: B 734, L 934. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Mon. Sud.; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar, s. 195, 255; E. Brate, Svenska runristare (1926), s. 57.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 734); Hermelin a. a.; Brate (ATA).

Runstenen står straxt N om Harby, invid vägen från Mariefred till Stallarholmen. Ett stycke S om Harby ligger den större gården Hista, efter vilken stenen också stundom benämnes. Platsen är markerad å Geologiska kartbladet »Strengnäs».

Runstenen omtalas i *Ransakningarna* på följande sätt: »Wid en gårdh be^d Harby brede widh Landhzwäghen som leder åth Ehringzholm står upreest en Steen 1 alns breedh och 2 alnar högh, bookstäfuer som ther uppå warit haffua ähre så föråldrade och förfalne att the icke kunne läsas, hwadh samma steen hafuer betydha ähr icke i Mannaminne.» Enligt Dybeck (anteckningar i ATA) fanns ännu 1861 i närheten av stenen en mängd små gravkullar. — »En arbetarhustru i Harby förklarade, att det var många, som säga, att det är något underligt med denna runsten. När man går förbi den, rasslar det alltid så besynnerligt bakom, och det är, som om någon skulle kasta sand på stenens baksida. Hon hade många gånger varit rädd för stenen,